

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **S. K.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2016, č. j. 17 A 44/2015 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Stod, odbor správní a dopravní (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 10. 2014, č. j. 4238/14/OSD, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3.500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 1. 2015, č. j. DSH/15265/14, zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Krajský soud žalobu odmítl jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V odůvodnění s odkazem na obsah správního spisu uvedl, že napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce (K. S.) doručeno dne 26. 1. 2015. V souladu s § 72 odst. 1 s. ř. s. pak

dvouměsíční lhůta pro podání žaloby uplynula dne 26. 3. 2015. Žaloba však byla krajskému soudu zaslána až dne 10. 7. 2015, tedy po uplynutí lhůty pro její podání, a proto ji soud musel odmítnout. S ohledem na žalobní argumentaci se krajský soud dále v usnesení zabýval doručováním písemností v rámci řízení před správním orgánem I. stupně. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud po neúspěšných pokusech, při kterých doručoval písemnosti na elektronickou adresu X, přistoupil k doručování na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce. Stejně tak nepochybil ani žalovaný při doručování žalobou napadeného rozhodnutí. Podle krajského soudu nebylo povinností žalovaného doručovat písemnosti na adresu X, kterou zmocněnec uvedl v podání ze dne 28. 5. 2014. Nepovažoval proto za nutné provést důkaz přiloženými výtisky e-mailové komunikace z elektronické adresy X. Krajský soud obecně doplnil, že podle § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu. Úprava doručování je tak podle správního řádu konstruována prioritně k doručování na adresu zvolenou účastníkem, avšak volba doručovací adresy v elektronické podobě nemůže představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům. Bylo by v rozporu se smyslem § 19 odst. 4 správního řádu formálně lpět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky (v této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 As 205/2014 - 34).

III.

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností.

[5] V kasační stížnosti předně obsáhle polemizoval se závěry krajského soudu stran doručování písemností v řízení před správním orgánem I. stupně. Stěžovatel je názoru, že správní orgán I. stupně měl před doručováním na adresu trvalého pobytu zmocněnce doručovat písemnosti na sdělenou elektronickou adresu, resp. adresy. Pokud se správní orgán na požadovanou elektronickou adresu rozhodne písemnosti nezasílat, musí toto rozhodnutí odůvodnit, resp. tak musí usuzovat na podkladě relevantních důkazů. Takovéto rozhodnutí, a tedy i důvody, které k němu vedly, pak musí být přezkoumatelné, resp. žadatel musí mít možnost prokázat opak, tedy skutečnost, že nevyhovění žádosti bylo neopodstatněné. Stěžovatel sdělil v řízení jak adresu X, tak i následně adresu X. Před doručením písemnosti na adresu trvalého pobytu měly být písemnosti odeslány i na adresu X. Krajský soud měl provést i důkaz výtisky e-mailové komunikace z elektronické adresy X. Poukázal i na nepřezkoumatelnost závěrů krajského soudu.

[6] V dalším stížním bodě pak stěžovatel brojil proti závěru krajského soudu o opožděnosti žaloby. Žalovaný byl v podání ze dne 28. 5. 2014 požádán o zasílání všech písemností na elektronickou adresu X. Ve správním spisu však absentuje jakýkoliv doklad o doručení napadeného rozhodnutí na uvedenou adresu. Žalovaný doručoval žalobou napadené rozhodnutí přímo na adresu trvalého pobytu zástupce stěžovatele. Z tohoto důvodu je nutné za den doručení považovat až den 2. 6. 2015, kdy se nový zástupce stěžovatele (Ing. M. J.) dostavil ke správnímu orgánu a převzal si kopii spisového materiálu,

včetně opisu žalobou napadeného rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému byla žaloba včasná a měla být krajským soudem projednána.

[7] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů řízení.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nesouhlasí s argumenty obsaženými v kasační stížnosti a ztotožňuje se se závěry krajského soudu. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Současně sdělil, že v případě úspěchu ve věci nebude uplatňovat náhradu nákladů řízení před soudem.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel kasační stížností brojí proti usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba pro opožděnost. Podle konstantní judikatury lze kasační stížnost proti takovému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Azs 13/2004 - 54, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a), c) a d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s, bylo-li řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012 - 13). Podřazení kasačních důvodů pod konkrétní písmeno § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval i na nepřezkoumatelnost napadeného usnesení krajského soudu. Nejvyšší správní soud s poukazem na svou judikaturu, jakož i judikaturu Ústavního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44 a nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I S 741/06, ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 atp.) konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto,

že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního soudu v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[13] Uvedeným požadavkům napadené usnesení vyhovuje. Je z něho zřejmé, z jakých důvodů shledal krajský soud žalobu opožděnou. Krajský soud se přitom zabýval i uplatněnými žalobními námitkami, reagoval na ně a uvedl, z jakých důvodů má vznesené argumenty za neopodstatněné. Takový postup krajského soudu při odůvodňování napadeného rozhodnutí vyhovuje požadavkům na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí. Kasační soud proto neshledal, že by usnesení krajského soudu trpělo nepřezkoumatelností. Stěžovatel ostatně proti odůvodnění krajského soudu obsáhle brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozhodnutí nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval meritem dané věci, tj. otázkou, zda žaloba byla skutečně podána opožděně, či nikoliv.

[15] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby prominout.

[16] Lhůta pro podání žaloby se tedy odvíjí od okamžiku oznámení písemného vyhotovení rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, kdy bylo žalobou napadené rozhodnutí stěžovateli oznámeno.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že napadené rozhodnutí bylo zmocněnci stěžovatele (K. S.) správně doručováno na adresu jeho trvalého pobytu. Zmocněnec nebyl při doručování zastižen. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 14. 1. 2015 s tím, že zmocněnec žalobce byl vyzván k vyzvednutí zásilky. Zmocněnec stěžovatele si zásilku nevyzvedl ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, tudíž je dle§ 24 odst. 1 správního řádu taková písemnost považována za doručenou posledním dne této lhůty. Z důvodu, že posledním dnem této lhůty nebyl pracovní den, připadl poslední den lhůty na pondělí dne 26. 1. 2015. V souladu s § 72 odst. 1 s. ř. s. pak dvouměsíční lhůta pro podání žaloby uplynula dne 26. 3. 2015. Jak vyplývá ze soudního spisu, žaloba však byla krajskému soudu zaslána z datové schránky až dne 10. 7. 2015.

[18] Ze spisů tedy vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci stěžovatele v lednu 2015, žaloba však byla podána až v červenci 2016. Jednoznačně tedy

uplynula dvouměsíční lhůta pro podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Lhůtu k podání žaloby přitom nelze podle výslovné dikce § 72 odst. 4 s. ř. s. prominout.

[19] Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s žalovaným a městským soudem i v tom, že v daném případě, kdy byly všechny písemnosti doručovány zmocněnci stěžovatele na elektronickou adresu, avšak ten přijetí žádné z písemností nepotvrdil, mohl žalovaný rozhodnutí doručovat na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Jak správně uvedl žalovaný, za situace, kdy zmocněnec stěžovatele nepotvrdil přijetí ani jedné písemnosti zasílané v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, přičemž taková praxe je známa žalovanému i z konkrétních řízení před ním vedených, by doručování na uvedené adresy nebylo účelné a nepřispělo by k urychlení řízení. Ostatně zmocněnec stěžovatele v rámci odvolacího řízení ani nežádal o doručování na elektronickou adresu. V odvolání je uvedena adresa trvalého pobytu zmocněnce stěžovatele. Odhlédnout nelze ani od toho, že stěžovatel v odvolání neuplatnil žádnou konkrétní argumentaci proti předmětnému přestupku. Veškerá jeho argumentace směřuje pouze proti doručování, k tomu viz dále níže uvedenou judikaturu. Pokud pak stěžovatel poukazoval na podání ze dne 28. 5. 2014, ve kterém měl požadovat doručování na adresu X a které stěžovatel nepředložil v odvolacím řízení, ale až v řízení o žalobě, nutno uvést, že z obsahu tohoto podání nevyplývá, které konkrétní věci se týká a kterému krajskému úřadu je žádost určena. Podle jeho obsahu bylo určeno všem krajským úřadům (které rozhodují řádově v tisících správních řízeních ve věcech odvolání proti prvostupňovým rozhodnutím) a bylo navíc koncipováno ještě v době, kdy ještě ani nebylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Ve správním spisu správního orgánu I. stupně se přitom nachází plná moc ze dne 25. 6. 2014, tedy z pozdějšího data, ve které zmocněnec výslovně žádá, aby mu byly veškeré písemnosti v předmětném řízení (ve věci přestupce S. K.) doručovány na adresu X. Tato plná moc byla přitom udělena pro zastupování v daném přestupkovém řízení ve všech stupních (tj. i v řízení o opravných prostředcích).

[20] Připuštění výše popsané praxe by podle názoru Nejvyššího správního soudu vedlo pouze k znepřehlednění a prodlužování správních řízení, což v konečném důsledku odporuje i smyslu zavedení elektronického způsobu doručování, jímž je urychlení doručování, resp. celého správního řízení. Takovýto přístup nelze dle názoru zdejšího soudu akceptovat a připustit tímto zneužívání procesních institutů k cíleným obstrukcím, v konečném výsledku znemožňujícím faktické působení práva (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 - 93, ze dne 22. 12. 2010, č. j. 5 Afs 55/2010 - 92, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 100/2010 - 60 atp.). Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 - 26 (ve které účastníka řízení zastupoval stejný advokát, jako v nyní posuzované věci), *„popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci (...) udělené třetí osobě (...), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení zmocní další osobu (...) a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována (...)*

správnost doručování zmocněnci (...). Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát. Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek".

[21] Výše uvedené pak rozvedl Nejvyšší správní soud i ve věci ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 - 26, kde (ve vztahu k doručování na elektronické adresy) uvedl, že „[n]*ejvyšší správní soud nemohl v projednávané věci přehlédnout, že výše již opakovaně označenou elektronickou adresu pro doručování obsahující diakritická znaménka stěžovatel (žalobce), resp. jeho zástupce, v rámci svých podání za doručovací adresu výslovně nikde neoznačil a neuvedl ji ani nikde v záhlaví svých podání. Požadavek na doručování na tuto adresu zmínil stěžovatel pouze v rámci textu svého obsáhlého podání, a to navíc „ukrytou" v části týkající se důkazů navrhovaných pro správní řízení. Naopak adresu trvalého pobytu, na kterou mu bylo rozhodnutí žalovaného nakonec doručeno, uvedl v záhlaví svých podání adresovaných správnímu orgánu I. stupně i žalovanému. Stejně tak lze upozornit na to, že dané rozhodnutí mu bylo doručeno i na elektronickou adresu, kterou v plné moci předložené správnímu orgánu I. stupně taktéž označuje za adresu doručovací. Výše uvedené pak nutně vede Nejvyšší správní soud k závěru, že obdobně jako ve věcech vedených u zdejšího soudu např. pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014 (byť se změněnou „procesní taktikou") představuje popsané využití elektronické adresy pro doručování s využitím diakritických znamének i v tomto případě předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek (srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015 - 37). Takový postup nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu*."

[22] Ke shora výše uvedenému je třeba v obecné rovině doplnit, že nárok na doručování na elektrickou adresu ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu nevzniká pouhým zasláním žádosti o takové doručování. Zákon stanoví několik podmínek, mezi které patří, že takové doručování může přispět k urychlení řízení, o čemž lze s ohledem na shora uvedené v případě stěžovatele pochybovat. Uvedené ustanovení nelze vykládat tak, že v případě sdělení požadavku účastníka na doručování písemností na jím udanou elektronickou adresu, je správní orgán bez dalšího povinen takovému požadavku vyhovět. Dojde-li správní orgán k závěru, že takový požadavek účastníka řízení k urychlení řízení přispět nemůže, ale je např. motivován snahou účastníka zpomalovat celý proces, bude mu doručovat standardním způsobem (k tomu srv. i odbornou literaturu, např. Vedral, J.: Správní řád – komentář, BOVA POLYGON, Praha 2006, str. 164). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 8. 2015, č.j. 3 As 205/2014-34, „[n]*ejvyšší správní soud zdůrazňuje, že účastník správního řízení nemá právní nárok na doručování písemností v elektronické podobě. Z § 19 odst. 3 správního řádu totiž vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda požadavku účastníka řízení na doručování na elektronickou adresu vyhoví či nikoliv, když smyslem tohoto postupu je zejména to, aby bylo řízení urychleno. Pokud tedy správní orgán dospěje k závěru, že takový způsob doručování nemůže přispět k urychlení řízení, není povinen doručovat na požadovanou adresu a může doručovat písemnosti tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu). Tak tomu bývá zejména v případech, kdy má správní orgán podezření, že sdělení adresy pro doručování nebo elektronické adresy je pouze zdržovací taktikou.*"

[23] Zmínit je nutno i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016 - 36, podle něhož „[n]*a základě § 19 odst. 8 správního řádu bude písemnost doručena, pokud adresát převzetí této písemnosti potvrdí zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát doručení takové písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání elektronické zprávy, správní orgán písemnost doručí tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Proto je § 19 odst. 8 nutno vykládat tak, že správní orgán je povinen zaslat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy požádal o tento způsob doručování. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn další písemnosti zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán není povinen opětovně se pokoušet o doručení na elektronickou adresu adresáta (viz již cit. rozsudek NSS ČJ. 9 As 60/2015-39, bod 37; shodně rozsudky NSS ze dne 19. 6. 2015, čj. 2 As 202/2014-50, body 39 - 40, nebo ze dne 21. 10. 2015, čj. 9 As 149/2015-32)*“.

[24] Nejvyšší správní soud neshledal ani důvodnost dalších námitek směřujících proti postupu správního orgánu I. stupně. *Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že správní orgán I. stupně měl písemnosti doručovat i na druhou elektronickou adresu (x) a teprve poté mohl přistoupit k doručování na adresu trvalého pobytu zmocněnce stěžovatele. Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že v dané věci se posuzuje otázka, zda byla předmětná žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného o odvolání podána včas, či nikoliv. Jak již bylo výše uvedeno, lhůta pro podání správní žaloby se odvíjí od doručení žalobou napadeného rozhodnutí, tj. v daném případě od doručení rozhodnutí o odvolání, a nikoli od doručení prvostupňového rozhodnutí. Doručování tohoto rozhodnutí je vztahu k včasnosti žaloby irelevantní. K tomu nutno doplnit, že stěžovatel podal proti prvostupňovému rozhodnutí včasné odvolání, kterým se odvolací orgán zabýval, a nelze proto hovořit o tom, že by byl zkrácen na svých právech v důsledku nesprávného doručování. Argumentace, ve které stěžovatel zpochybňoval závěry krajského soudu stran doručování rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nemá ve vztahu k včasnosti žaloby přímou releva*nci a Nejvyšší správní soud se jí proto nezabýval.

[25] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, pokud žalobu odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Považovat v dané věci žalobu za včasnou by bylo v rozporu se základním principem právního státu, kterým je předvídatelnost rozhodování státních orgánů, včetně orgánů moci soudní, a s ním související princip právní jistoty mající v konečném důsledku dopady i na princip rovnosti účastníků soudního řízení. Pouze takový postup respektuje právní jistotu a nelze opomíjet, že pouze jeho důsledné dodržování se významně pozitivně projevuje i v rámci celkového nazírání společnosti na význam a roli práva (podpůrně srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 7 As 29/2007 - 56, ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004 - 93, a ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 - 27, či nález Ústavního soudu ze dne 25. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 470/97). Nejvyšší správní soud nepřehlédl ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 As 308/2015 - 38, ten však neřešil identickou situaci. Nejvyšší správní soud se tedy plně ztotožnil se závěry krajského soudu, a to vč. závěrů o nepotřebnosti provedení stěžovatelem navrhovaných důkazů.

[26] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Ostatně ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že v případě úspěchu ve sporu nebude žádné náklady požadovat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu